

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

14 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Ursache Petru,

Judecători - Timofti Vladimir și Alerguș Constantin,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Nastas Victor în numele inculpatului Nacu Andrei, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 septembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Nacu Andrei Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat în sat. Xxxxx, r-nul Xxxxx.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 10.03.2017 - 27.04.2017 (prima instanță);
2. 12.06.2017 - 27.09.2017 (instanța de apel);
3. 14.12.2017 - 14.02.2018 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Ungheni (sediul Nisporeni) din 27 aprilie 2017, în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Nacu Andrei a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin.(2) lit.c) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de 2 (doi) ani închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis.

În baza art.85 Cod penal, prin adăugirea parțială de un an din partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința anterioară, la pedeapsa aplicată prin noua sentință, a fost stabilită lui Nacu Andrei pedeapsa definitivă sub formă de 3 (trei) ani închisoare cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Nacu Andrei, în noaptea de 23 noiembrie 2016, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, intenționat, a pătruns în Oficiul Poștal din satul Bărboieni, raionul Nisporeni, de

unde a sustras pe ascuns procesorul unui calculator cu costul de 5000 lei, cauzând o daună materială în sumă de 5000 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, prima instanță a reținut că, în drept, fapta inculpatului întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit. c) Cod penal, după indicii calificativi: *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în încăpere, în alt loc pentru depozitare sau în locuință.*

3. Sentința menționată a fost atacată cu apel de către avocatul Nastas Tatiana în numele inculpatului Nacu Andrei, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței în cauză, și pronunțarea unei noi sentințe de încetare a procesului penal în privința inculpatului Nacu Andrei în temeiul art. 109 Cod penal - împăcarea.

În motivarea apelului apelantul a indicat că, cauza a fost examinată de prima instanță în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 septembrie 2017, apelul declarat a fost admis din alte motive decât cele invocate, casată sentința în cauză și pronunțată o nouă hotărîre potrivit modului stabilit pentru prima instanță după cum urmează:

Nacu Andrei a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit. c) Cod penal și numită în baza acestei legi și a prevederilor art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, a pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani.

Conform art.85 alin.(1) Cod penal, prin cumul parțial de sentințe, s-a adăugat la pedeapsa aplicată prin noua sentință, partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătorei Nisporeni din 03 noiembrie 2014 și i s-a stabilit definitiv lui Nacu Andrei pedeapsa de 3 (trei) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că prezenta cauză a fost judecată de către instanța de fond în temeiul art.364¹ Cod de procedură penală, în baza probelor administrate la faza urmăririi penale, acceptate în corespundere cu alin.(3) a normei indicate de către inculpatul Nacu Andrei prin cererea depusă personal pînă la începerea cercetării judecătorești pe caz.

Instanța de fond, chestionîndu-1 pe inculpatul Nacu Andrei în ce privește recunoașterea bazei probante administrate pe caz și a faptelor reținute în rechizitoriu, în corespundere cu art.364¹ alin.(4) Cod de procedură penală, prin încheiere a admis cererea inculpatului pe motiv că din probele administrate, rezultă că faptele sunt stabilite, iar în cauză sunt suficiente date cu privire la personalitatea sa, ce ar permite stabilirea corectă a pedepsei penale, după care a recurs la interogarea inculpatului potrivit regulilor de audiere a martorului, efectuînd cercetarea nemijlocită a bazei probante administrate pe caz.

Instanța de apel a menționat că inculpatul Nacu Andrei depunînd în instanța de

fond declarații consecvente referitor la fapta comisă, a recunoscut pe deplin vinovăția adusă de comiterea infracțiunii imputate.

Făcînd o apreciere obiectivă a aspectelor de fapt și de drept ale cauzei prin prisma bazei probante administrate de către organul de urmărire penală, instanța de apel a concluzionat privind legalitatea sentinței adoptate în partea încadrării juridice a acțiunilor inculpatului Nacu Andrei și stabilirii vinovăției acestuia de comiterea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.c) Cod penal.

În viziunea instanței de apel probele verbale coroborează întru tot cu cele material-scrise administrate pe caz, cărora instanța de fond le-a dat o apreciere obiectivă în corespundere cu prevederile art. 100-101 Cod de procedură penală. Drept rezultat, instanța de fond în baza probelor administrate pe caz, a concluzionat ca acțiunile lui corect au fost încadrate, astfel și fiind dovedită vinovăția inculpatului Nacu Andrei de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin.(2) lit. c) Cod penal, după indicii calificativi: *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în încăpere, în alt loc pentru depozitare sau în locuință.*

Instanța de apel a menționat că la stabilirea pedepsei, instanța de judecată a reținut greșit starea de recidivă a inculpatului Nacu Andrei, care în termenul condiționat a executării pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Nisporeni din 03.11.2014, a săvîrșit o nouă infracțiune cu intenție.

Astfel, la data comiterii infracțiunii - 23.11.2016, Nacu Andrei avea antecedent penal, potrivit condamnării sale anterioare în baza sentinței judecătoriale Nisporeni din 03.11.2014 în baza art.27, 217¹ alin. (3) Cod penal, cu aplicarea art.84 alin.(1) și art.90 Cod penal - la 4 ani termen de probațiune.

Instanța de apel a determinat eronată poziția instanței de fond, prin care a constatat prezența recidivei în cazul lui Nacu Andrei.

În confirmarea poziției date, instanța de apel a menționat că potrivit art.34 alin.(5) lit.a) Cod penal: la stabilirea stării de recidivă nu se ține cont de antecedentele penale: e) dacă persoana a fost condamnată cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Potrivit prevederilor art.72 alin.(4) Cod penal, în penitenciare de tip închis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum și persoanele care au săvîrșit infracțiuni ce constituie recidivă.

Raportînd condițiile speței la normele citate supra, instanța de apel a considerat că, prin sentința Judecătoriale Nisporeni din 03.11.2014 Nacu Andrei în baza art.217 alin.(2) și art.27, 217¹ alin.(3) Cod penal a fost pedepsit prin prisma art.84 alin.(1) Cod penal la 3 ani și 6 luni închisoare, cu aplicarea art.90 Cod penal i s-a suspendat executarea pedepsei cu închisoare pe un termen de 4 ani, deci la data de 23.11.2016 - la data comiterii infracțiunii pe cauza soluționată, Nacu Andrei are antecedent penal nestins și nu este în stare de recidivă.

Prin urmare, la stabilirea pedepsei și numirii pedepsei acestuia, inculpatul contrar celor indicate în sentința contestată, urma să execute pedeapsa închisorii în altă categorie de penitenciar și anume în penitenciar de tip semiînchis și nu închis.

Ce ține de pedeapsa stabilită inculpatului, instanța de apel a conchis ca fiind dovedită vinovăția inculpatului Nacu Andrei de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal, și a stabilit pedeapsa potrivit dispozițiilor art.61, 75 Cod penal și art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală.

La stabilirea pedepsei inculpatului Nacu Andrei în baza art. 186 alin.(2) lit.c) Cod penal, instanța de apel ținând cont pe deplin de prevederile citate - criteriile generale de individualizare a pedepsei penale și în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei date, și personalitatea inculpatului a ajuns la concluzia privind aplicarea pedepsei cu închisoarea, fiind echitabilă faptelor comise și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului penal.

Instanța de apel a conchis că, corectarea și reeducarea inculpatului Nacu Andrei este posibilă cu izolarea acestuia de societate, dispunând executarea pedepsei cu închisoare stabilită lui - pe un termen de 2 (doi) ani în penitenciar de tip semiînchis.

Pe marginea argumentelor aduse de avocatul Nastas Tatiana în apelul său în ce privește încetarea procesului penal în învinuirea adusă inculpatului Nacu Andrei de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin.(2) lit.c) Cod penal, instanța de apel a reiterat că, în cadrul examinării dosarului în instanța de apel, partea vătămată a depus o cerere (f.d. 113), prin care a solicitat încetarea procesului penal în legătură cu împăcarea părților, cu confirmarea faptului din partea părții vătămate că careva pretenții față de inculpat nu are. Inculpatul Nacu Andrei fiind de acord cu încetarea procesului în baza art. 186 alin.(2) lit.c) Cod penal.

În acest sens, instanța de apel a menționat că, încetarea procesului penal în rezultatul împăcării părții vătămate cu bănuitul, învinuitul sau după caz inculpatul este reglementată atât de norma materială, cât și de cea procesual penală.

Instanța de apel a menționat că potrivit recomandării nr.56 a Curții Supreme de Justiție, cu privire la aplicarea art. 109 Cod penal și 276 Cod de procedură penală în cazurile împăcării părților”, se menționează: Nu poate influența faptul când la judecarea cauzei o parte vătămată ori toate părțile vătămate au declarat că se împacă cu inculpatul, deoarece infracțiunea săvârșită, de la bun început, nu se încadra în prevederile art. 109 alin. (1) Cod penal. Nu poate fi modificată nici calificarea acțiunilor în baza altei norme penale pe motivul că o parte vătămată s-a împăcat cu inculpatul în privința episodului respectiv.

Conform prevederilor art.276 alin.(1) Cod de procedură penală, (1) urmărirea penală se pornește numai în baza plîngerii prealabile a victimei în cazul infracțiunilor prevăzute în articolele: 152 alin. (1), 153, 155, 157, 161, 173, 177, 179 alin.(1) și (2), 193, 194, 197 alin.(1), 198 alin.(1), 200, 202, 203, 204 alin.(1), 246¹, 274 din Codul penal, precum și furtul avutului proprietarului săvârșit de minor, de soț, rude, în

paguba tutorelui, ori de persoana care locuiește împreună cu victima sau este găzduită de aceasta. La împăcarea părții vătămate cu bănuitul, învinuitul, inculpatul în cazurile menționate în prezentul alineat, urmărirea penală încetează. Procedura în astfel de procese este generală.

Așadar, pentru realizarea împăcării prin prisma art.276 alin.(5) Cod de procedură penală, este necesar ca infracțiunea comisă să fie inclusă în dispoziția aliniatului (1), iar urmărirea penală să fie pornită în baza plîngerii prealabile a victimei. În acest context, instanța de apel a enunțat că infracțiunea prevăzută de art.186 alin.(2) lit.c) Cod penal (furtul) nu se cuprinde de dispoziția aliniatului (1) al art.276 Cod de procedură penală, ca o infracțiune, unde, urmărirea penală se pornește la plîngerea prealabilă a victimei și poate avea loc împăcarea părții vătămate cu inculpatul, și deci nu cade sub incidența prevederilor art.109 Cod penal.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Nastas Victor în numele inculpatului Nacu Andrei, prin care indicînd temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei atacate, cu aplicarea în privința inculpatului Nacu Andrei a prevederilor art. 109 Cod penal, cu încetarea procesului penal.

În motivarea cererii de recurs recurentul a indicat următoarele motive :

- în cadrul judecării apelului, partea vătămată a expediat în adresa instanței de apel cererea de împăcare cu inculpatul;

- prin decizia instanței de apel i-a fost aplicată lui Nacu Andrei aceeași pedeapsă, stabilită de prima instanță, însă în penitenciar de tip semiînchis;

- instanța de apel a respins cerințele părții apărării și a părții vătămate de a înceta procesul penal în conformitate cu art. 109 Cod penal, interpretînd aceasta prin faptul ca instanța de apel percepe ca „pentru realizarea împăcării prin prisma art. 276 alin. (5) Cod de procedură penală, este necesar ca infracțiunea comisă să fie inclusă în dispoziția art. 276 alin. (1) Cod de procedură penală, iar urmărirea penală să fie pornită în baza plîngerii prealabile a victimei;

- inculpatul Nacu Andrei infracțiuni similare anterior nu a savîrșit și nu a mai beneficiat de încetarea urmăririi penale în privința sa conform art. 109 Cod penal;

- instanța de apel eronat a interpretat prevederile art. 276 Cod de procedură penală, condiționînd încetarea urmăririi penale în legătură cu împăcarea (reglementată de art. 109 Cod penal și art. 276 alin. (5) Cod procedură penală) cu pornirea urmăririi penale numai în baza plîngerii prealabile a victimei (reglementată de art. 276 alin. (1) Cod de procedură penală);

- reieșind din abordarea instanței de apel, infracțiunile prevăzute de art. 186 Cod penal (furtul) nu cad sub incidența și acțiunea art. 109 (împăcarea) la nici una din fazele urmăririi penale;

- conform prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept,

comise de instanțele de fond și de apel, dacă instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care afectează soluția instanței.

6. Pe marginea recursului declarat procurorul a depus referință, prin care a solicitat inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale.

În opinia procurorului instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor apelantului și motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii contestate.

Concomitent, lecturînd materialele cauzei penale în coraport cu argumentele invocate în recurs, se constată că instanța de apel, rejudecând cauza, a emis hotărârea contestată în strictă conformitate cu prevederile art.6, 7, 61, 75, 76-78 Cod penal, conform cărora, persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unor infracțiuni, i se aplică o pedeapsă echitabilă, în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii.

Astfel, se constată că instanțele și-au argumentat soluția în sensul pedepsei penale stabilite inculpatului, au ținut cont în deplină măsură de principiile generale de aplicare a pedepsei, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia, iar în final stabilindu-i o pedeapsă echitabilă.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, Colegiul penal reține că recurentul indică ca temeiuri pentru declararea recursului ordinar, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în

sensul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, și din textul recursului rezultă că recurentul critică și pedeapsa, temei prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

Verificând legalitatea hotărîrii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că motivele din recurs, invocate de recurent nu s-au confirmat în instanța de recurs ordinar, argumentând în acest context următoarele.

Referitor la temeiurile de recurs invocate de recurent prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stabilește, că hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, Colegiul penal constată că temeiurile menționate nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin.(8) Cod de procedură penală, hotărîrea cuprinzînd motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată. Instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante invocate în apelul avocatului Nastas Tatiana în numele inculpatului Nacu Andrei, motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărîrii atacate, dispozitivul fiind expus clar și instanța de apel nu a admis nici o eroare gravă de fapt.

În această ordine de idei, Colegiul penal remarcă faptul, că potrivit art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc că, instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin.(8) Cod de procedură penală decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Astfel, Colegiul penal conchide, că instanța de apel n-a comis eroarea de drept invocată de către recurent, deoarece eroarea gravă de fapt constă în stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerație a probelor, care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor și ea trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

Prin urmare, Colegiul penal atestă că erorile de drept invocate de recurent prin prisma prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmare în cadrul examinării cauzei în ordine de recurs.

La fel, recurentul critică pedeapsa aplicată de către instanța de apel, temei nedescris de către acesta, care cade sub incidența art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că este unul neîntemeiat, deoarece în urma examinării materialelor cauzei și a conținutului deciziei instanței de apel, se constată că instanța de apel în decizia sa (f. d. 128-129) corect și-a motivat soluția, la aplicarea pedepsei, ținând cont de prevederile art. 61 Cod penal și totodată a ținut cont și de criteriile de individualizare a pedepsei penale, prevăzute de art. 75 Cod penal, a luat corect în considerare, gravitatea infracțiunii săvârșite, care este mai puțin gravă, precum și faptul că cauza a fost examinată în procedura simplificată prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, a redus corect pedeapsa în conformitate cu prevederile alin. (8) al aceluiași articol.

Totodată, Colegiul penal reține că instanța de apel, corect a adoptat soluția în cauza dată în temeiul art. 415 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, a admis apelul avocatului Nastas Tatiana și a pronunțat o nouă hotărâre, prin care s-a stabilit pedeapsa echitabilă aplicată inculpatului Nacu Andrei, în limitele sancțiunii, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, excluzând recidiva și stabilind tipul de penitenciar - semiînchis.

Instanța de recurs relevă, că argumentele recurentului invocate în recurs, referitor la faptul că prin decizia instanței de apel i-a fost aplicată lui Nacu Andrei aceeași pedeapsă, stabilită de prima instanță, însă în penitenciar de tip semiînchis, au fost obiect de dispută în cadrul instanței de apel, asupra cărora s-au formulat și s-au punctat minuțios și veridic răspunsurile asupra alegațiilor recurentului în prezenta decizie (pct. 4.1) și f. d. 128, pe care Colegiul penal le însușește, ce este conform practicii CEDO, hotărârea Albert vs România din 16.02.2010.

Totodată, Colegiul penal constată că instanța de apel în motivarea deciziei eronat a interpretat prevederile art. 276 Cod de procedură penală, condiționând încetarea urmăririi penale în legătură cu împăcarea, prevăzută de art. 109 Cod penal și art. 276 alin. (5) Cod procedură penală, cu pornirea urmăririi penale numai în baza plîngerii prealabile a victimei - reglementată de art. 276 alin. (1) Cod de procedură penală.

În acest sens, Colegiul penal menționează că potrivit Recomandării Curții Supreme de Justiție nr. 56 din 20.06.2013 „Cu privire la aplicarea art. 109 Cod penal și 276 Cod de procedură penală în cazurile împăcării părților” perioada intervenirii faptului împăcării poate fi pînă la etapa deliberării cînd cauza se judecă de către prima instanță, și potrivit art. 109 alin. (2) Cod penal, împăcarea este personală și produce efecte juridice din momentul pornirii urmăririi penale și pînă la retragerea completului de judecată pentru deliberare în prima instanță.

În speța dată se constată, că cererea (f. d. 110) cu indicarea împăcării s-a înaintat în instanța de apel, ce nu poate fi acceptat, fiind depășită perioada de împăcare, conform prevederilor art. 109 Cod penal.

Prin urmare, pînă la acest moment părțile se pot împăca în cazul infracțiunilor prevăzute de art. 109 alin. (1) Cod penal, cu excepția celor prevăzute de art. 276 alin. (1) Cod de procedură penală. Imposibilitatea de a admite împăcarea părților la următoarele căi a procesului penal, căi ordinare de atac – apelul și recursul rezultă din prevederile art. 230 Cod de procedură penală, care stipulează în alin (2) că în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Astfel, se constată că instanța de apel greșit a indicat și a motivat decizia prin prisma prevederilor art. 276 alin. (1) Cod de procedură penală, însă aceste motive și erori neînsemnate nu pot duce la casarea soluției adoptate prin decizia instanței de apel, deoarece soluția adoptată este una corectă și legală.

Din acest punct de vedere se atestă că, de fapt, în cauză nu s-au comis erorile de drept prevăzute în pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală invocate de avocatul Nastas Victor în numele inculpatului, din care considerente se dispune inadmisibilitatea recursului ordinar declarat în speța dată, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Nastas Victor în numele inculpatului Nacu Andrei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 27 septembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe **Nacu Andrei XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **15 martie 2018.**

Președinte

Judecători

Ursache Petru

Timofti Vladimir

Alerguș Constantin